

POLOČAS

Evžen Vítkovský

NAJÁD

„Nic nevím najisto, ale dobře hádám,“ řekla servírka skromně.

„Co byste hádala mně?“ Zatímco přemítal o souvislosti neopětovaných žertů a neopětovaných lásek, Líba, jasná jednička, se vmýšlela do jeho budoucnosti a neviděla, neslyšela. Nakonec řekla jen: „Hádala bych vám nějakou milou, hravou, o dost mladší a dost ...jinou.“

Zkušení investoři vědí, že pravděpodobné je nejpravděpodobnější. Tato předpověď ho ale zklamala, protože se považoval za nepravděpodobného. Likvidoval romantickou akciovou společnost, kterou neprozřetelně založil a jejímž kmenovým jménem se sám stal. O kontrolu známé firmy teď usilovaly jednotlivé akcionářky.

„Na nějakou ´dost jinou´ tu čekáme zbytečně,“ vrátil se k předpovědi, ale to už servírka spěchala ke dveřím, aby s profesionální úslužností pozdravila nastrojenou návštěvnici, připlouvající lipovou alejí od hotelu.

Zamával jí a pokoušel se povstat. Cupitala k němu s divadelně otevřenou náručí uličkou mezi stolky a s duněním nabírala rychlost. Zapřel se berlemi v očekávání nárazu. Její hmotnost byla v klasických proporcích 19. století, kdy ovšem dámy ještě nosily šněrovačky.

... *Jestli vám nevadí pár kilo navíc,* napsala skromně v úvodním dopise a on ji demokraticky nevyřadil. Nedělal si žádné iluze; rozdíl mezi nezadanou a ´rodinným typem´ odhadoval na 20 kg. Jako inženýr však věděl, že kulatost v určitém stupni už nemůže měnit tvar, pouze velikost.

... Barokní žena? Ta epocha je mi blízká objevením smyslové bohatosti.

„Je silná, hodí si tě přes rameno jako nic,“ popsala ji jeho asistentka po první inspekci, ale on se pyšnil schopností potlačovat předsudky.

Když kvalitní muž doprovází méně pohlednou ženu, nikoho nenapadne, že ´na lepší už nemá´, namlouval si. – Vytuší v ní skrytou výjimečnost a ještě mi budou závidět!

„V Americe,“ poznamenal před dvěma měsíci, „bych do užšího výběru preventivně zařadil jednu tmavší, jednu těžší a jednu starší, abych nebyl nařčen z diskriminace na základě barvy, váhy a věku. Tělesný handicap reprezentuji osobně...“

„Shodila jsem tři kila – pro tebe,“ ztlumila hlas návštěvnice.

„To je to tvoje překvapení?“ vydechl úlevou, že nedošlo k opačnému vývoji, v jeho neprospěch. „A nechybí to na nějakém důležitém místě?“

„Však se můžeš přesvědčit,“ zružověla.

„Já ti věřím!“ Věděl, že oblé ženy vypadají neoblečené ještě lépe, a že by neodolal. Šachisté a muži v šachu by měli promýšlet své tahy dopředu.

„Šaty na mě jen visí,“ holedbala se. „Brzy už budu potřebovat nové!“

Připadalo mu, že horní přední a dolní zadní partie stále ještě testují švy, ale moudře mlčel. Kdyby místo hodiny žehlení přemýšlely minutu o nás!

Servírka jí přinesla sama od sebe malé espresso a minerálku, a jemu zmrzlinu, bez slitých šťáv z kompotů a našlehaného margarínu.

„Ty je tu máš ale vycvičené,“ pochvalovala si.

„Objednal jsem předem,“ vyhnul se nesnadnému vysvětlování. „Aby nás nikdo nerušil. – Tak jaká byla cesta? Kolik jsi měla neslušných nabídek?“ zvedal jí sebevědomí.

„Teprve na nějakou čekám,“ kontrovala.

Chyba! Zase nepředmýšlel.„Co kdybychom si vyrazili někam do přírody?“ dostal z nouze šílený nápad.

V lázních se usmířil s omezeným výběhem a návštěvníků zvenku se ptával: ´Co nového za plotem?´ Život je stále rychlejší a ženské taky,´ strašili ho.

„Znám už všechny v okruhu sto padesáti metrů!“ odpovídal.

Koutkem oka zachytil Líbu s členkou a v zástěrce, jak telefonuje.

„Výlet!“ podchytila návštěvnice dychtivě jeho nedomyšlený návrh. Předchozí sblížení proběhlo v milosrdné tmě; dobře však věděla, že co je milé na dotek, nemusí lahodit oku, a z jeho osluněného pokoje měla trému. Navíc, jako většina slušných žen, ráda spojovala milování s předehtou kultury, umění, přírody či stolování, aby mohla do romantického stavu vstoupit ´na úrovni´.

Než se nadáli, zastavil před pavilonkem pár koní. Dávno mu odpustila večerní absenci. Pohládila ho pod stolem, že všechno tak připravil.

Líba jí podala balíček, který připravila v posledních minutách a jemu přinesla dalekohled, který tu minule zapomněl.

Když míjeli hlavní budovu, rekonvalescent zahlédl na svém balkoně postavu v bílém, ale než stačil zaostřit triedr, povoz odbočil k bráně.

Po čtvrt hodině sjeli ze silnice. Tak daleko ještě nebyl – a v opravdovém lese! Cesta se zužovala, až úplně vymizela na mýtině. Sklouzl na zem a dotýkal se jehličí. Návštěvnice vycítila, jak je šťastný a přičetla to své přítomnosti. V balíčku z bistra bylo pár sendvičů pro něj, jeden dietní celozrnný pro ni a v plechovce jakýsi nápoj.

Opodál odfrkával koník, kterému ostrá lesní tráva nejela. Panský kočí po včerejší noci, prohýřené v kasinu, upadl na kozlíku do tupého spánku. Idyla, až na ty mravence, kteří vlezou všude.

„Doufala jsem, že budeme spolu nejdřív takhle nějak – přírodně nebo kulturně,“ pochvalovala si piknik.

...Emancipace zachránila Hollywood! Americké ženy by považovaly za urážku své důstojnosti, sejít se jako u nás jen za účelem pelešení. Trvají na výletu, restauraci nebo filmu, aby se ujistily, že nejsou využívány a teprve pak se nechají využít, přemítal Toman. Požadují přitom jedním dechem rovnoprávnost i tradiční privilegia, jako úhradu výdajů podle pravidla: 'starší a vyšší platí'. Kam se ale hrabou na české svěhlavičky, které mají spontánní feminismus v krvi!

Byl rád, že je zase v přírodě. Pravý důvod výjezdu si však uvědomil až teď: nechtěl zbytečně jít doktoru svými avantýrami přímo v lázních, i když teď už jen dával své věci tak nějak do pořádku.

„Nepřesuneme se trochu dál?“ zašeptala jeho dnešní společnice a pohlédla významně do míst, kde byl les nejtemnější.

Nechtěl křičet o pomoc, vozka by to rozkecal a zničil mu reputaci. Co ale říci? – 'Nekažme si krásný den sexem?' Ne. 'Delší odložení, větší potěšení?' Ne. Žádná věrohodná a zdvořilá výmluva ho nenapadala.

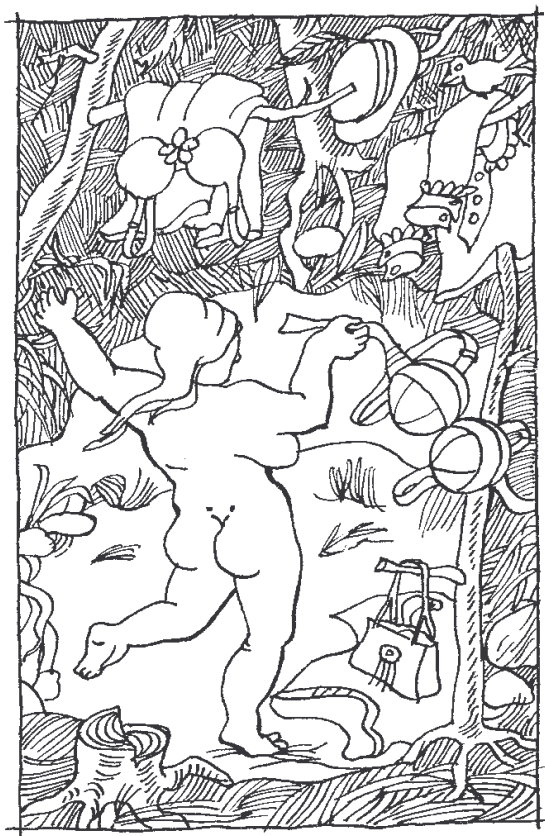
„Dnes na to nejsou vhodné atmosferické podmínky,“ prohlásil nakonec, vzhlédl k jasné obloze a zamračil se: „Když je vidět do dálky, bude pršet.“

„A když není, už prší,“ řekla. Cítil, jak ho nadlehčuje a vleče za sebou. Mohutným pozadím rozrážela smrkoví, jako jelen ustupující z boje, dokud nenalezla pod převislými větvemi dolík podle svých představ.

„To je dneska hic!“ vydechla. Nepřipadám ti trochu upjatá?“

Překypovala jako *Hrnečku, vař!*

„Mám se prý vyhybat silným dojmem.“ zkoušel ji zpomalit Smolíček.

Vzala mu brýle a zaklesla je za nejbližší suk, odhodila blůzku a odkopla střevíce. Z toho, jak zručně rozvěšovala svršky na vhodně rostlé haluze bylo zřejmé, že není v háji poprvé.

Myslíme lépe bez brýlí, a ony beze všeho, blesko mu hlavou a už věděl, že je opět ztracen.

Živočišná říše reaguje na ohrožení bojem nebo útekem, ale u invalidů ani jedno ani druhé nepřipadá v úvahu.

Z opojné vůně pryskyřice a jejího statného těla se mu zatočila hlava. Nepředstavoval si lesní žínky, svádějící pocestné, aby je houpavým tancem uondaly k smrti, tak přímočaré a robustní.

Připomínala odhodlané partyzáanky,

se kterými nebylo radno žertovat. Objala strom a ten se zachvěl, jako by z něj vytáhla všechu mízu. ...Kdyby se ekologické hnutí rozjelo dřívě, smrtonosná elektřina, tříštivé sklo a destruktivní železnice by nedostaly šanci. ...Ekologie pokazila víc žen než feminismus, který se také objevil, když už měl končit, přemítal.

Opatrně si ho položila na lopatky do husté trávy a zkušeným hmatem mu uvolnila opasek. „Au!“ vykřikla, když dosedla. „Něco mě kouslo!“ hnětla se pod suknicí. „Uřknul mě had!“

„Počkej!“ prohmatával důkladně okolní terén: „Sedíš jen na nějaké dřevě,“ uklidnil ji, když skončil.

Vyskočila a dala se do tance, spojujícího primitivní výskoky afrických domorodců s vyspělejším poplácáváním hýždí bavorských kmenů.

„Přestaň! Kdyby to byl had, rozprouďíš si jed po celém těle! Jednání bez rozmyslu je jako střílení bez míření.“

„Ale já nestřílím! Tak co mám teda dělat?“ klesla na kolena a štkala.

„Dělej, co říkám, a dobře se ti povede!“ Vybavil si první pomoc při uštknutí ze zkoušky na pionýrský odznak Mladého zdravotníka.

V prázdném koženém pouzdře od pistole měl kromě zápisníku, motouzu, tužky a buzoly i univerzální švýcarský nůž. Když vybíral vhodnou čepel, zachytil na její tváři výraz nadsazeného zděšení, jako z němých filmů.

„Kde to bolí?“ zeptal se přísně. Povytáhla sukni trhavě, jako divadelní oponu ochotnického spolku. Obával se, že to bude právě tam.

„Je tu moc světla,“ protestovala.

„Jsem lesní doktor a přivřu protentokrát oči.“

Amatérský lékař může vyšetřovat do libosti, neměl by však operovat. Miniaturní růžová textilie nepřekážela, ale bravurní chirurg ji z principu přepižlal. Napuchající místečko, na úpatí mohutného pŕlkulovitého svalu, sestávalo ze tří drobných, zarudlých d'obnutí.

Šlo-li o hadí útok, museli být dva; jeden mladý a jeden starý, jednozubý.

„Vidíš něco?“ zeptala se nervózně.

„Jasně, všechno,“ ujistil ji a hledal vhodné želízko. ...Ne, tohle je na odstraňování kamínků z kopyt.

„Ty se tam díváš!“ vykřikla.

„Pracuji pouze po hmatu,“ dotkl se jí dodatečně uprostřed a reflexní reakce mu sevřela dlaň. „Musíš se uvolnit!“ Napadlo ho sterilizovat čepel nožíku alkoholickým nápojem z bistra.

Líba neuvěřitelně předvídala, že bude něco takového potřebovat!

Istanbul, stálo na nálepce. Teprve když dopil zbývající tři čtvrtky na kuráž, rozeznal v rozevlátých písmenech nápis: *'Instant Bull !!! Erotonic'*.

Věděl, že *'z cizího krev neteče'*, ale úkon provedl jen symbolicky a jedu se zbavil osvědčenou metodou.

Oběť zvláčněla, oddychovala zhluboka a zdálo se, že příliš netrpí.

„Asi to byl jen slepýš,“ přehodil přes ni šat. „S někým si tě spletl.“ Ještě jednou ji odborně prohnětl. – „Bude to dobrý, neboj!“

„Neměli bychom zavolat vrtulník?“ hlesla.

Představil si článek v bulvárním tisku:

VRTULNÍK PODRUHÉ!

Prominentní invalida, ing. E.T., starý známý naší Černé kroniky pod vlivem erotomanského nápoje přerízl krajkové prádélko nevinné houbařce zavlčené

do houští a vysál ji na místě, kde stehno mění své jméno, údajně v domnění, že jde o uštknutí zmatenými slepýši.

Zuzanka by v tom určitě vyčetla něco mezi řádky!

„Tady by nepřistáli,“ řekl prakticky a v duchu se už rozhodl. „Už je ti líp, vid',“ přešel ji dlaní; tentokrát jakoby bezděčně, zepředu. Věděl, že existuje jediný způsob, jak zklidnit rozrušenou ženu. Musí ji rozptýlit, i kdyby ho to mělo zabít! Přimkla se k němu a vzrušení z nebezpečí v ní znásobilo vzrušení z blízkosti.

„Asi to byla jen apadiptera, jsi tak citlivá. Takový malý brouček, jako ty,“ dodal láskyplně. ...Nebo se jí zakously do hýždí ty miniaturní kalhotky?

Položil se znovu na záda, zavřel oči a vnímal jen zvuky a vůně lesa. Pak ucítil jemné cílené doteky na svém těle. Soustředil se na ně, jak dlouho to jen bylo možné, jako když dobývaná žena vychutnává svojí pasivitu... až už se nemohl nepřipojit.

„Je hezké, když se ten druhý přidá,“ zašeptala jako muž a rozvlnila se jako tuňka, rybníček, jezero, oceán.

V lese je tak krásně! pomyslel si šťastně v posledním okamžiku a doširoka rozpažil.

„Jaké to bylo?“ zeptala se po chvíli a narušila to kouzlo.

„Jaké to může být jen s tebou!“ převzal procítěně odpověď žen, které dávají pocit výjimečnosti všem, aniž by musely lhát. Trochu víc srdce, a bylo by to ještě lepší, ale miloval se dnes hlavně s lesem.

„A budeš mě mít rád za pár let, až zestárnu a ztloustnu?“

Stárnutí těm namyšleným přál a o ty příjemné a rozumné se nebál. Že bude ještě nabývat ale neuvážil. „Přežívám ze dne na den,“ odpověděl vyhýbavě. Krizí identity netrpěla, spíše ji kolem sebe vyvolávala.

Když po chvíli naposledy slastně vzdychla a převalila se z něj spokojeně na bok, ucítil jak mu zapraštělo v lokti. Nevykřikl, jen vytřeštil oči.

Zachytila jeho výraz a opětovala extatický pohled se stejnou intenzitou.

Cestu z hvozdu absolvoval se zaťatými zuby. Milce, která ho zalehla, však nic nevyčítal: „V nejhorším pobudu pár týdnů v sádře, jsem už na to zvyklý.“ ...Oč horší je zlomené srdce, vzpomínal na jinou. „Ale možná to bylo znamení shora, že potřebuješ nějakou robustnější oporu.“

Ženskost vyžaduje svědky, mužnost existuje sama o sobě. Utajil bolest po zbytek dne, a až navečer si dal dva panáky a zinscenoval nehodu.

Gentleman, který má styl, musí mít i úrazy na úrovni: Skoky na lyžích, rychlostní vložky, nouzová přistání...

Statistiky potvrzují, že nejvíce úrazů se stává doma.

„Na spáleniny je kuchyň, na zlomeniny koupelna,“ upřesnil všeobecně známou pravdu specialista, přizvaný za drahé peníze z hlavního města. „Neštěstí nechodí po horách... To kloubní pouzdro musíme zašít a na pár týdnů imobilizovat.“

Doktorka následovala profesora na chodbu a horlivě příkyvovala: „Ano, ano. Bohužel jde o neukázněného a problematického pacienta.“

Hlasy se vzdalovaly. Zaslechl cosi o příkurtování a spánkové terapii, ale to už usínal; asi mu něco píchli. Přivolal si sen, který občas rozvíjel:

Na vzdálené planetě, která vzkvétala, bylo tradičním smyslem života každého jedince zaznamenat ve zralém věku všechny zajímavé vzpomínky, shrnout všechny důležité zkušenosti a přispět svými závěry do aktivního archivu kolektivního povědomí.

Obrovské bohatství materiálu sbírala a třídila armáda odborníků i dobrovolníků a 'duševní odkazy' byly předmětem studia nastupujících generací. A jejich ženy krásně vyprávěly o tom, co bylo..., usínal blaze.

Otevřel oči až odpoledne, kdy přijeli spolužáci, kterým jeho úraz poskytl legitimní důvod k výletu uprostřed týdne. Nezdáli se nijak deprimováni a brali to neštěstí statečně, jako opožděný, ale nevyhnutelný trest Boží.

„Konečně se jedna nedala,“ usoudila Helenka.

„Uklouzl jsem v koupelně na zátce od šampaňského!“ marně zkoušel udat noblesní verzi, kterou obalamutil odborníky.

„Co jste tam s tím špuntem vyváděli?“ zneklidněl docent, kterému milovaná Stella z výchovných důvodů poslední dobou dávkovala svou přízeň zdravě jen do polosyta.

„Nech toho chudáka. Už z něj mnoho nezbyvá.“

„Všechny nás přežije! Život začíná po čtyřicítce, stejně jako různé zdravotní potíže. A úrazy, na rozdíl od nemocí, mají jasné diagnózy i prognózy. Vždycky hraje na soucit a snaží se vzbudit lítost. Všechno nakonec využije ke své výhodě!“

Toman si v té chvíli vybavil známého, po infarktu, kterého všichni litovali. On jediný se ho tiše zeptal: 'Jaké to bylo?'

„Mluvila jsem s tou divnou holkou z bistra,“ vzpomněla si Helenka na servírku s hlubokýma očima. „Zřejmě jí chybíš, ale nechce se vnucovat. No, aspoň jedna.“

„Bez tvých útrat jim asi hrozí úpadek,“ poznamenal docent a zlomyslně dodal: „Četl jsem, že ve světě klesá zájem o přírodní vánoční stromky...“

Lesní inženýr se zamračil – plastové náhražky ze srdce nenáviděl: „Nemohou se rovnat našim stromkům z výřezu, z nichž každý je originálním výtvozem přírody! Jako se nevyrovnají sebedokonalejší figuríny živoucím ženám s vrtochy, třebaže jsou praktické, hygienické a skladné, a nikdy je nebolí hlava.“

„A mohou se přifouknout nebo upustit – a přitom čím jsou štíhlejší, tím jsou měkčí!“ dodal docent.

„Ani příští generace umělých společnic, které se budou náhodně urážet a trucovat, nenahradí naše družky, protože jenom ty, které nás opravdu znají a milují, ví jak nám způsobit opravdovou bolest.“

Soustředil se a odeslal do bistra mimosmyslovou zprávu, zatím jen zjednodušeně, ve dvojkové soustavě morseovky. O společnost nadané stálice, která myslela stejně jako on, jen rychleji, a bavila ho a přitom neohrožovala, by nerad přišel.

V posledních týdnech s Líbou testovali možnost hlasového kontrastu 'simultánní komunikace'. Současné mluvení a naslouchání, ve vší zdvořilosti, by lidstvu ušetřilo padesát procent času a nikdo by nikomu nemohl vytýkat, že přerušuje.

Unikátní jevy nemohou být oceněny porovnáním a málokdo rozezná výjimečnou osobnost dřív, než získá publicitu. Objevil jsem její talent a rozvinul její potenciál a společně se vzdalujeme předvídatelnému průměru.

Bystrá žena je pro myslícího muže víc, než jen kvalitní protihrač intelektuálního tenisu. Je mu zrcadlem a on jí.

Oč vzácnější jsou duševní prostupy, než prostupy těl!

Rozhodl se rozdat sestřičkám, bratrům a pomocnému personálu nápojenky dotované z osobního účtu, aby podpořil podnik, který ji zaměstnával. Poslední příjmy ze Států, vyčíslené Radkou, byly uspokojivé. Hned se na ni zeptal matky.

„Přiletí koncem týdne. Bojím se, že tam někoho má...“ vyhrkla.

„Naše ženy, alespoň ty příjemné a rozumné, by měly dávat přednost našim mužům,“ řekl invalidní vlastenec, aniž si povšiml, že ve dveřích stanula doktorka. „I když to někdy znamená oběť. Národ je osud.“

„Národ je skupina, která uctívá stejné sportovce a herce a pohrdá stejnými politiky,“ mínil docent.

„Národ je skupina lidí, kteří se nedokázali naučit cizí jazyk! Co nás zachránilo od poněmčení po Bílé hoře? – Nešly nám do hlavy slovíčka!“ Jako inženýr by chtěl žít na konci 19. století, v epoše nejdůležitějších vynálezů a okouzlení technikou. ...Láska je krásný, ale poměrně snadný pocit, otevřený kdekomu. Jedinečnému vzrušení z objevu, posunujícího hranice lidských možností, se nevyrovná.

Jako humanista by zašel ještě dál – až do časů, kdy ženy mívaly více dětí než mužů a národ se probouzel po staletích kómatu do nového světa. Jedinečné období obrozeneckého nadšení nabídlo hrstce vlastenců ojedinělou příležitost znásobit slovní zásobu svébytnými výtvoři, z nichž některé se ujaly a některé ne:

Například *sounož* (ujalo se), či *soulež* (neujalo se).

Nebo tělocvična. ...Škoda že nikoho nenapadla mozkocvična; dobré slovo se naplní. Sponzoroval bych mladou Boženu a Bedřichovi napsal mnohem

zajímavější libreto ke komické opeře 'Prodaný ženich' – o muži, který se prodal vícekrát, jako já ...

Z milého cestování v čase ho vytrhl doktorčin hlas: „Pan profesor právě odjel,“ oznamovala už ze dveří přísným tónem: „Něco podobného prý viděl jen při závalech a lavinách!“

„Zavalilo mě lavinodulové mýdlo,“ trvala nevinná oběť milostného závalu na koupelnové verzi.

Jedinou útěchou bylo, že zhoršení zdravotního stavu přivedlo Zuzanku zpátky do jeho blízkosti. Svoji přítomnost sice omezovala na odbornou péči, ale už ho ostentativně neignorovala.

Když se nad ním ráno skláněla, nenápadně zkoumal, jak se změnila, a pociťoval zvláštní vzrušení.

Jestlipak kukačky také okukují osazená hnízda?

Dva dny, zbývající do operace lokte, se rozplynuly jako v opiovém snu. Spolupacienti, znalí místních poměrů, mu poradili, aby si poškozenou končetinu označil pro jistotu fixem. Křížkem však znejistěl operační tým, který musel hlasovat, zda paži zaškrtl nebo vyškrtl.

Z pooperačního útlumu se probрал až ráno. Nechtěl čelit očistným pozornostem Míly a raději nezazvonil. Klávesnice počítače byla z dosahu a mobil měl vybitou baterii. – Alespoň nebudu kolem sebe šířit lítostivou náladu a v oslabeném stavu nepřivolím k něčemu nepatřičnému, jako třeba ke svatbě, nebo dokonce k půjčce.

Sádrový obal se v lokti lomil do pravého úhlu a ve všem mu překážel. Mohl pohybovat jen konečky prstů. Sestra se materializovala sama od sebe, odvěkla ho do koupelny a s gustem vydrhla. Zbylou rukou si chránil klín: „Takových jsem už mydlila...“ prohodila, zřejmě v dobré náladě. Necítil ponížení, jen bezmoc.

Před obědem se u něj zastavila dietní. Chvíli si povídali o Anglii a o jejích dvojčatech, která znal jen z fotografií. – „Na jednotlivé děti moc nejsem, ale dvě bych bral,“ nadchl ji.

Napadal ho nespočet různých zajímavých a v podstatě neškodných srovnávacích pokusů, které by s nimi mohl provádět.

Dietní mu předala složený čtvereček papíru; vzkaz od své kamarádky Líby z bistra. Zeptal se, jestli dvojčata nejsou také telepatická.

„To by nám ještě scházelo!“ Polovážně se zeptala, zda neuvažuje o manželství, když je na tom teď tak špatně.

Pravda, funkčních údů mu zase ubylo. „Ještě mám tuhle zdravou ruku,“ odbyl nepřímou nabídku.

„Dejte mi vědět, kdyby se stalo něco nového,“ usmála se a odspěchala ke své decimálce.

Raději ani nevstávejte! sdělovala mu Líba na účtence s pompézním logem restaurace. *Dnes není Váš den!*

Dolů přikreslila skleničku se zlomeným brčkem.

Zkusil si ji soustředěně přimyslet a doufal, že jeho mimosmyslový pozdrav došel. Kdyby s ní teď mohl provést pár vědeckých experimentů s přenosem informací, snad by ten splín, který ho tísnil, pominul.

Vstal sám, ale nakonec musel stejně zazvonit o pomoc s oblékáním. Když požádal o akumulátorový vozík, který, dokud měl k pohonu ještě dvě zdravé paže, považoval za poslední štaci, dozvěděl se, že nemá nárok.

„Zavolejte mi paní doktorku!“

Po chvíli se služba rozpačitě vrátila a vyřizovala, že čekací doba je tři týdny. „Jiní jsou na tom hůř než vy a kam byste jezdil,“ citovala doslova primářku. „Mám prý vás vytlačit na sluníčko a přivázat ke stromu.“

Soused, který si před budovou trénoval představitivost oblíbenou duševní činností mužů – pozorováním žen, tedy mladších pacientek a sestřiček, které v duchu svlékal, mu nabídl, že ho vezme do svleku.

Objasnil mu také situaci: „Správa lázní objednala místo dvaceti rozumných motorizovaných vozíků pouze dva, zato s družicovou navigací a ABS. Popírá úplatek a tvrdí, že jen to nejlepší je pro nás dost dobré.“

Tomu se nedalo nic vytknout. ‘Slepý chromého nese’ změnili na ‘chromý chromého veze’, napojili šňůry od županů a vyrazili.

Normální biped může nenápadně sledovat zajímavé ženy celé hodiny; není ale snadné projíždět kolem nich v invalidním křesle a stínovat je delší dobu bez povšimnutí. Vozíkový tandem to má ještě těžší.

„Kam vlastně jedeme?“ zeptal se po chvíli jeho soused.

Než stačil Toman odpovědět: ‘Co nejdál odsud!’ zahlédl na boční cestičce povědomý přebujelý vodní prelud, převlečený za dámu.

Ten nepravděpodobný večer, kdy byl romantický lovec sám uloven neřestnou najádou a (zpočátku) proti své vůli zneužit, v něm pomalu vybledal jako mokrý sen, který odmítal zdravým rozumem přijmout.

Náměstek už také rozeznal herečku v letních šatech z řídké zelené síťoviny a zbaběle rozvazoval uzal, aby se odpojil.

Paní Viktorii ta trapná událost připravila o skvělou příležitost umělecky jemně rozehrát nadějnou partii se zámožným sponzorem ze zámoří.

Neplánovala ho strhnout z vozíku, odvléci a vysvléci. Chtěla se jen předklonit, aby vynikly její klady a tiše říci: ‘Už dlouho vás z dálky obdivuji...’ Věděla, že každý muž se v přítomnosti krásy rychle znemožní, a se vším ostatním by si už elegantně poradila.

Kulantnímu dodavateli afrodiziak zprvu hrozila legální akcí. Později z něj zkoušela vymámit další dávku toho dvousložkového zázraku za každou cenu. Nabízela mu dokonce i 'opravdu výjimečný zážitek'.

Náměstkovi ale naneštěstí Nápoj lásky zatím v úkrytu za radiátorem ošklivě zkvasil a nedávné zpřísnění pravidel dovozu animálních sekretů ztěžovalo další přísun. Hrál už druhý týden o čas a statné mořské panně se úpěnlivě vyhýbal. – „Mám šlapací lázeň!“ vzpomněl si radostně, odpoutal svůj tahač a vyrazil v opačném směru.

Tomanův vozík se sám od sebe zvolna rozjížděl z kopce.

Inženýr patřil mezi dobrodružně založené pacienty, kterým už otrnulo. Se svými dopravními prostředky se sžili, a prudký sjezd alejí k městu s brzděním na poslední chvíli přímo vychutnávali.

Opojen rychlostí nemyslel na pracný návrat do kopce, nemyslel na zadní kolečka. Nastrojené návštěvy se rozlétały do stran a s úžasem za ním hleděly: – Nějaký paraolympionik!

Byl zase v centru pozornosti a cítil se skvěle. Teprve když dojížděl k bráně, zjistil, že rukou v sádře nedosáhne na páku hlavní brzdy. Snažil se zpomalit kolesem na zdravé straně, ale tím se vychýlil z přímé dráhy a stočil obloukem do parku, kde vozík narazil na jakýsi kámen úrazu a pokračoval hodný kus cesty vzduchem.

LÁZEŇSKOU LÉČBOU K TRVALÉ INVALIDITĚ!

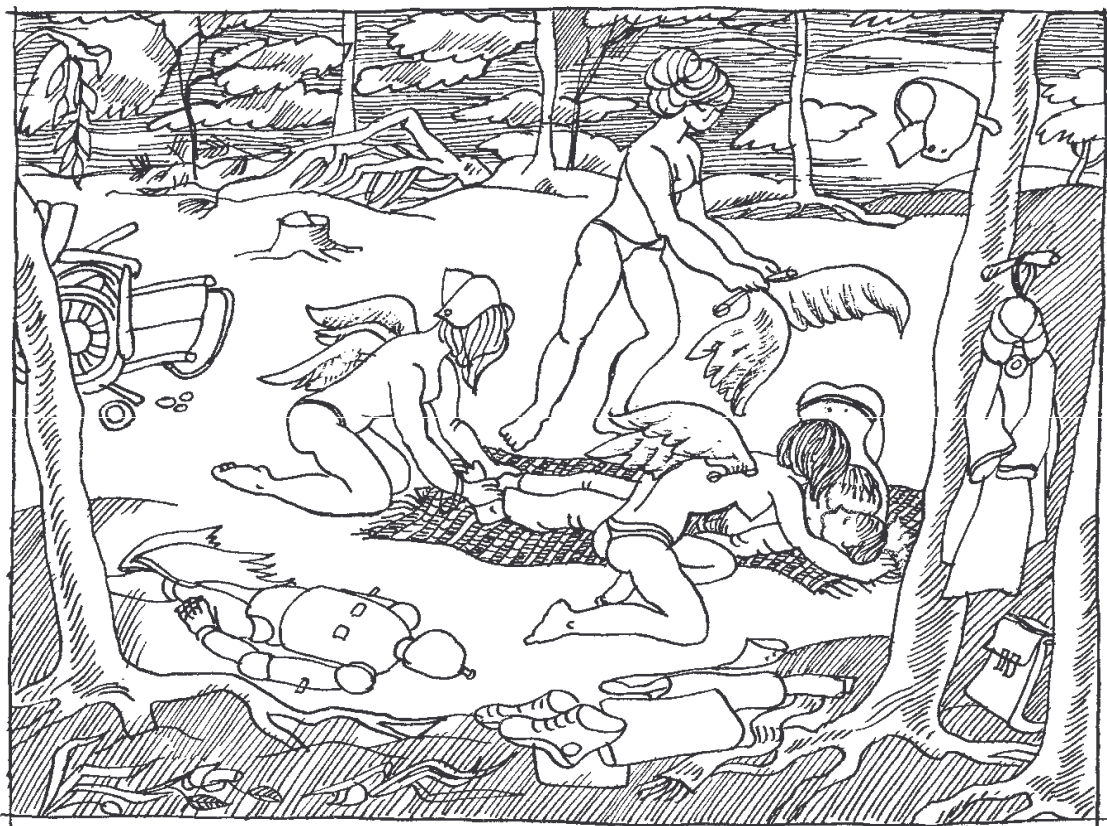
Posedlost rychlou jízdou ničí životy nejen na silnicích, ale i v lázních, kde donedávna léčil klid. Malebně zvlněné krajinné perly s kvalitními asfaltovými cestami slouží dnes vozíčkářům ke krkolomným závodům, při kterých ohrožují sebe i své okolí.

Předávná zranění utrpěl nedávno i rekonvalescent Ing. E.T., starý známý naší Černé kroniky, který využil terénní vlnu jako odrazový můstek, když se

snažil překvapit skupinu nezletilých studentek při opalování.

Správa lázní chystá zabudování retardérů do promenád a Policejní ředitelství navrhuje užívání radaru, povinné nošení invalidních přileb a zařazení bezmotorových vozíků mezi 'přívěsné vozíky a jiná vozidla', podléhající pravidelným technickým kontrolám.

Pamatoval si let, který byl snově krásný, i poslední vteřiny, kdy se mu zdálo, že skončil mezi anděly. Vyzábělé bytosti jen vzdáleně připomínaly ženy, jak je znal. Byly protažené ke dvěma metrům, asexuálně holé a v různých nepravděpodobných místech měly kovové příchytky. Nevěděl,

že jsou křídla odepínací! Tím se leccos vysvětluje... Pak ztratil vědomí.

Až ráno zjistil, že mu první pomoc poskytly studentky střední zdravotní školy na praxi, které se během polední přestávky opalovaly na paloučku naostro. Netušil, že dívky, ve věku, kdy počínaly vzbuzovat touhy a frustrace, právě probíraly, jaký by měl být ideální muž, kdyby jim mohl spadnout z nebe – a že po všech stránkách zklamal.

Provedly na něm kolektivně řadu úkonů, které si předtím vyzkoušely jen na gumovém cvičném panáku, a než ho nastavily do odpočinkové pozice před transportem, narovnali mu nohy, které se jim nějak nezdály.